

Так, ти одна, моя любове...

Дмитро Павличко

Так, ти одна, моя любове,
Даєш мені снагу обнови,
Народжуєш мене щодня
Інакшим, іншим, ніби з дна
Душі кремнистої моєї
Виборсуєш нові камеї
З моїм обличчям... Боже мій,
Мене ти змінюй, та не смій
Своє натхнення на забаву
Перевести, смішну й лукаву,
І, творячи немовби в сні,
Чужі прикмети дати мені!
Живу я правдою тією,
Що птах не може стать змією,
Що маску будь-яку лакей
Бере, бо все йому о'кей!
А я не раб, не хитрий служка,
Чия натура, як подушка,
Податлива й м'яка! Мені
Пасують риси кам'яні.
То звершуй переміни диво,
Але поважно і правдиво,
Щоб не осліп і не оглух
В чужому образі мій дух.